

Šmitkov prispevek, ki sem ga vključil dobesedno in v celoti v članek Etnologija, nima zveze s samo strukturo članka, saj je le-ta bila Šmitku že predložena in je zaradi tega Šmitkova tožba, da se njegov del teksta "ni pojavil kot tematska celota, ampak razdrobljen in pomešan med ostalo besedilo", docela odveč. Struktura, o kateri govorim, je pač ustrezala moji predstavi o slovenski etnologiji, in za to gre.

Šmitkov prispevek, ki sem ga navedel v Šmitkovi tipkopisni obliki in integralno, obsega v Enciklopediji Slovenije (3. zvezek, str. 64, 65, in 67) 22 vrstic, kar pomeni blizu 5% celotnega gesla Etnologija, ki obsega 460 vrstic. Ker ni šlo in glede na strukturo članka tudi ni moglo iti za sestavljeni članek, kjer bi bil Šmitkov delež posebej opredeljen, bi bil lahko Zmago Šmitek (skupaj z menoj in Zmago Kumer) označen le kot soavtor celotnega prispevka. Priznam, da na tako rešitev problema nisem nikoli pomislil.

Povedal sem, v kakšnih okoliščinah je geslo Etnologija nastajalo. Zmaga Šmitka sem prosil za nasvet. Za nasvet je šlo, Šmitek pa je, kot je bilo že rečeno, napravil precej več. To se mi je tedaj zdelo zelo kolegialno. Če pa je šlo glede značaja

moje prošnje med Šmitkom in menoj za nesporazum, bi moral Zmago Šmitek kot iskani in cenjeni sodelavec pri Enciklopediji Slovenije vedeti, da se za delo pri ES z Mladinsko knjigo kot založnico sklepajo pogodbe.

Sicer pa naj preidem k vprašanju, ki sem ga napovedal v naslovu. Zmago Šmitek je bil deset let moj asistent. Če se ne motim, sem mu bil mentor tako pri magistrski nalogi kot pri doktorski disertaciji. Za Šmitka sem pisal poročila in ocene; lahko bi rekli: po službeni dolžnosti. Pisal pa sem mu tudi priporočila zunaj službenih obvez. O mojih postopkih pri predaji predmeta Neevropska etnologija in ob Šmitkovi izvolitvi v naziv univerzitetnega učitelja sem rekel besedo že prej. Na tej podlagi sprašujem sebe, Zmaga Šmitka in za vprašanje zainteresirane bralce, ali sem imel tudi jaz kdaj pravico Zmaga Šmitka prositi za kako kolegialno uslugo? Obseg in značaj moje edine prošnje, ki se je spominjam, izražene pred sedmimi leti, ki je Šmitku danes (po sedmih letih vse prav pride!) kamen spotike, sem dovolj obširno predstavil. Zato naj bo v naslovu napovedani sklep resnično kratek, čeprav ob tem na moč neizviren: "Dost mam".

Odgovorni urednici Glasnika SED Mojci Ramšak

POPRAVEK V ZVEZI S "POROČILOM DUŠANA ŠTEPECA" POD NASLOVOM LJUDJE IN KAMEN V GLASNIKU SED 4/1995

V zadnji, 4. številki Glasnika SED za leto 1995 sem na strani 45 v rubriki Obzorja stroke - Poročila z zanimanjem prebral "poročilo skupine, ki je raziskovala kamnarstvo" na Kozjanskem v okviru poletnega raziskovalnega tabora Podsreda 94, to poročilo pa je podpisal član te skupine, sicer študent etnologije Dušan Štepec.

Takoj na začetku "pisec" omenja, da je skupina delovala pod mentorstvom Božidarja Premrla, ki da pripravlja magistrsko nalogo o kamnarstvu na Primorskem, raziskuje pa to dejavnost tudi v drugih slovenskih pokrajinah. V nadaljevanju "avtor" navaja številne podatke o raznih vidikih kamnarstva, pridobljene na terenu, ne pove pa, da jih je (brez moje vednosti in dovoljenja) povečini bolj ali manj dobesedno prepisal, seveda nekoliko preurejene, iz prve verzije računalniškega prepisa mojega terenskega zvezka Podsreda 94, ki sem jo kmalu po koncu tabora poslal v vednost in dopolnitev tudi njemu kot članu raziskovalne skupine. Kasneje sem to verzijo terenskih zapiskov še popravil in dopolnil in nazadnje na podlagi te popravljene verzije in drugih virov ter literature še napisal vsebinsko poročilo za zbornik Poletna delavnica Podsreda 94 (Kozjanski park, Podsreda in ZOTKS - Gibanje znanost mladini), v katerem je objavljen pod naslovom Kamnarstvo na Kozjanskem na str. 12-26. Izšel je z veliko zamudo šele novembra 1995, če se prav spomnim, vsekakor vsaj kakšna dva meseca pred izidom omenjene zadnje številke

Glasnika SED in pred zaključkom njegove reakcije.

Na prvi strani tega mojega poročila v zborniku pa med drugim piše: "Celoten računalniški izpis se hrani tudi na Zavodu Spominski park Trebče v Podsredi, kot tak pa je namenjen samo za dokumentacijo, in ne za objavo."

Ne glede na to, ali je bilo to zapisano in objavljeno, in ne glede na to, da je sodeloval pri zbiranju terenskih podatkov, bi Dušan Štepec moral spoštovati avtorske pravice pisca terenskih zapiskov, ne pa da tuje delo "prodaja" za svoje. V osnovni šoli učenec, ki preplonka nalogo od sošolca, ne zasluži drugega kot "cvek", če ga odkrijejo. Tem slabše za študenta, ki si je po svojih željah izbral predmet in snov.

Skoraj ne morem verjeti, da bi si bil Dušan Štepec namenoma privoščil takšno tatvino, in se, ker ga nekoliko poznam, še bolj nagibam k mnenju, da je to storil po nerodnosti. Upam, da se ne motim.

Uredništvu prilagam označene fotokopije strani prve verzije mojih terenskih zapiskov in Štepecvega "povzetka", da se s primerjavo lahko tudi samo prepriča o resničnosti mojih navedb, in ga prosim, naj to pismo objavi v prihodnji številki Glasnika.

Ljubljana, 6. 2. 1996

Božidar Premrl

Ljubljana, Resljeva 36